

KORKUT ATA TÜRKİYAT ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

Uluslararası Dil, Edebiyat, Kültür, Tarih, Sanat ve Eğitim Araştırmaları Dergisi

The Journal of International Language, Literature, Culture, History, Art and Education Research

Sayı/Issue 15 (Nisan/April 2024), s. 271-283.

Geliş Tarihi-Received: 12.03.2024

Kabul Tarihi-Accepted: 03.04.2024

Araştırma Makalesi-Research Article

ISSN: 2687-5675

DOI: 10.51531/korkutataturkiyat.1451513

Roman Tekniği Bakımından Cahit Sıtkı Tarancı'nın *Korkuyorum* Romanı

In Terms of Novel Technique Cahit Sıtkı Tarancı's Novel Korkuyorum

Ferhat UZUNKAYA*

Öz

Türk edebiyatında şairliği ile tanınan Cahit Sıtkı Tarancı'nın hikâyelerinin yanı sıra günümüze kadar dikkat çekmeyen romancı yönü de vardır. Sanatçı, şiirlerinin yanı sıra Hafta Mecmuası'nda tefrika roman ve Cumhuriyet gazetesinde hikâyeler de yazar. Tarancı'nın tek romanı olan *Korkuyorum*'un, Hafta Mecmuası'nda [Hafta, No: 84, 11 İkinciteşrin 1935, Pazartesi s. 3] yayınlanacağına dair haberdan sonra, haftanın romanı olarak 8 hafta tefrika hâlinde yayınlanır.

Roman, başkişi Leman'ın başından geçen hadiselerin anlatıldığı kısa bir polisiye anlatıdır. Leman, tehdit içerikli bir mektup alır, bu sürede korkuları artmaya başlar. İlerleyen bölümlerde ise Leman'ın teyzesi evlerinde öldürülür. Polis hafiyesi Hikmet Bey, romanın sonunda katili bulur; ancak katil intihar etmiştir. Bu bakımdan, *Korkuyorum* isimli romanda dramatik aksiyonda gerilim unsurunun son derece titiz bir biçimde işlendiğini görülür. Romanda karakter oluşturma hususunda ise gerek kahramanı role hazırlamada gerekse rol benimsetmede yer yer aksaklıklara rastlanır.

Çalışmada Türk edebiyatında özellikle şair kimliği ile tanınan Cahit Sıtkı Tarancı'nın kaleme aldığı *Korkuyorum* isimli tek roman denemesi, "Romanın Tanıtımı, Olay Örgüsü, Bakış Açısı ve Anlatıcı Düzlemi, Zaman, Mekân, Kişiler" başlıkları altında ve "Kişiler, Kavramlar ve Simgeler" düzleminde "Ülkü ve Karşı(t) Değerler" arasındaki çatışma bağlamında roman tekniği bakımından incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Cahit Sıtkı Tarancı, *Korkuyorum*, roman, roman tekniği.

Abstract

Cahit Sıtkı Tarancı, who is known for his poetry in Turkish literature, also has a novelist side that has not attracted attention until today. In addition to his poems, the artist also wrote novels in Hafta Mecmuası and stories in Cumhuriyet newspaper. Tarancı's only novel, "Korkuyorum" (I am afraid), is published as a novel of the week for 8 weeks after the news that it will be published in Hafta Mecmuası [Hafta, No: 84, 11 İkinciteşrin 1935, Monday p.3].

The novel is a short detective story in which the protagonist Leman narrates the events that happen to her. Leman receives a threatening letter and her fears start to increase. In the following chapters, Leman's aunt is murdered in their house. Hikmet Bey, a police detective,

* Dr. Öğr. Üyesi, Ardahan Üniversitesi, İnsani Bilimler ve Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, e-posta: ferhatuzunkaya@ardahan.edu.tr, ORCID: 0000-0001-6100-0010.

finds the murderer at the end of the novel; however, the murderer commits suicide. In this respect, it is seen that the element of suspense in the dramatic action in the novel *Korkuyorum* (I am afraid) is handled in an extremely meticulous manner. In terms of character building, there are some problems in the novel, both in preparing the protagonist for the role and in making him adopt the role.

In this study, Cahit Sıtkı Tarancı, who is especially known for his poet identity in Turkish literature, will be examined in terms of novel technique in the context of the conflict between "İdeal and Counter(t) Values" in the plane of "Persons, Concepts and Symbols" under the titles of "Introduction of the Novel, Event Organization, Point of View and Narrator Plane, Time, Space, Persons" v.

Keywords: Cahit Sıtkı Tarancı, *Korkuyorum* (I'm Afraid), novel, novel technique.

1. Yapısal Unsurlar

1.1. Romanın Tanıtımı

Romanın tanıtımı, aynı zamanda romanın kimliğidir. Bu bağlamda insan için kimlik ne ise yapısal incelemelerde roman için de romanın tanıtımı/kimliği aynı öneme sahiptir. Dolayısıyla bir romanın tanıtımında o romanın yazarı, yayınlandığı yer, yayınlandığı tarih, konusu vb. ana özellikleri dikkat çeker.

Cahit Sıtkı Tarancı'nın *Korkuyorum* isimli romanı, Peyami Safa'nın kardeşi İlhami Safa tarafından yayımlanan *Hafta* dergisinde tefrika edilmiştir. (Tonga, 2018, s. 275). *Hafta Mecmuası'nın* 11 İkinciteşrin 1935, 84. Sayısında romanın yayımlanacağına dair haberden sonra, 18 İkinciteşrin 1935 Pazartesi No: 85 ile 6 İkincikânun 1936 Pazartesi, No:91 sayıları arasında yayımlanmıştır (Korkmaz, 2014, s. 58). Romanın ilk ve ikinci tefrikasında C. Sıtkı, fakat üçüncü ve son tefrikaya kadar Cemil Sıtkı müstear isimleri kullanılmıştır. Buradan da anlaşılacağı üzere Cahit Sıtkı bu romanı kendi ismiyle yayımlamak istemez. Zira ona göre bir kişi "hem şair hem hikâyeci hem de romancı olamaz" (Tarancı, 1989, s. 73). Ancak sanatçı -incelemeye konu olan romandan da anlaşılacağı üzere- kalemine, bu düşüncesinin ötesinde yön verir.

Korkuyorum isimli roman, başkışı Leman'ın etrafında kurgulanan, entrik kurguda gerilimin hâkim olduğu kısa polisiye bir romandır. Bir gizem ve cinayet romanı olan *Korkuyorum*, başkışı Leman'ın etrafından serimlenir. Roman sonunda cinayet aydınlanır ve katil bulunarak Leman'ın korku ve kaygıları son bulur.

1.2. Olay Örgüsü

Modern romanlarda bir metnin olay örgüsü, genellikle metin halkaları ve bu metin halkalarını oluşturan vaka birimlerinden oluşur. Bu doğrultuda; çalışmaya konu olan Cahit Sıtkı Tarancı'nın *Korkuyorum* isimli romanı tek zincirli olay örgüsü biçiminde, klasik vaka düzeninde giriş, gelişme ve sonuç bölümlerinden oluşmaktadır. Şaban Sağlık'a göre romanın "anlatı seviyesi" aktarılan hikâyeye, tek bir olay (vaka) üzerine oturur. (2003, s. 230). Olay örgüsünün giriş bölümü Leman'ın Şekip ile balodan çıkıp eve geçene kadar olan zaman dilimini kapsar.

Korkuyorum isimli polisiye romandaki ilk metin halkasını oluşturan vak'a birimleri (metin halkasını 'M' ile vak'a birimini 'v' ile göstererek) şöyle sıralanabilir:

M1:

v1 - Leman ile Şekip'in Pera Palas'ta verilen Himaye-i Etfal balosundan gece saat ikide çıkmaları.

v2 - Leman'ın Şekip ile evlenmesinin zor olduğunu düşünmesi ve bu durumu Şekip'e açıklayamaması.

v3 - Leman'ın "Yarın sabah yastığının altında iki bin lira bulsam ne olur Yarabbi!" diyerek bu isteğini yüksek sesle dile getirmesi.

v4 - Leman'ın İstiklal'de kulağına bu hayaline karşılık bir kişinin "tamam" demesi.

v5 - Leman'ın bu tanımlayamadığı ses karşısında korkuya kapılması.

Romanın gelişme bölümü olarak da tabir edebileceğimiz ikinci bölümü, Leman'ın teyzesinin maaşını çekmek için bankaya gitmesi üzerine hesabına yatırılan iki bin liranın ardından ertesi gün kapı altından aldığı tehdit mektubunun neticesinde akşamına teyzesinin cinayete kurban gitmesi üzerine kurulur.

v1 - Küçük yaşta yetim kalan Leman'ın teyzesinin yanında yaşıyor olması.

v2 - Leman'ın teyzesinin maaşını çekmek üzere bankaya gitmesi ve bankaya kendi adına tanımadığı Lütfi Bey tarafından iki bin lira yatırılması.

v3 - Şekip'in iki günlüğüne İzmit'e gitmesi.

v4 - Leman'ın ertesi sabah kapı altına bırakılan "İhtiyatsız davranma Leman... Göreceksin, bu akşam başına neler gelecek!" yazan tehdidi alması.

v5 - Leman'ın ürpertisinin korkuya dönüşmesi.

v6 - Leman'ın kendisiyle aynı büroda daktiloluk eden arkadaşı soğukkanlılığı ve cesareti ile tanınan Münevver'i hatırlayarak Taksim'de onu bulması.

v7 - Münevver'in Leman ile bankaya giderek parayı yatıran kişinin adresini öğrenmesi.

v8 - Öğrenilen adreste kimsenin bulunamayışı ve Münevver'in o gece Leman'a destek olmak için yanına kalması.

v9 - Leman'ın gece evde birisini görmesi.

v10 - Leman'ın teyzesini uyandırmak üzere yatağına vardığında Sacide Teyze'nin öldürüldüğünü görmesi.

v11 - Polisin eve gelerek cinayeti soruşturması.

Romanın sonuç bölümünde, cinayet olayının üzerinden bir buçuk ay geçmiştir. Bu bölüm, katilin bulunması ile son bulur.

M3:

v1 - Cinayetin üzerinden bir buçuk ay geçmesine rağmen katilin bulunamaması.

v2 - Polis hafiyesi Hikmet Bey'in bir süre sonra eve gelip katili bulduğunu söylemesi.

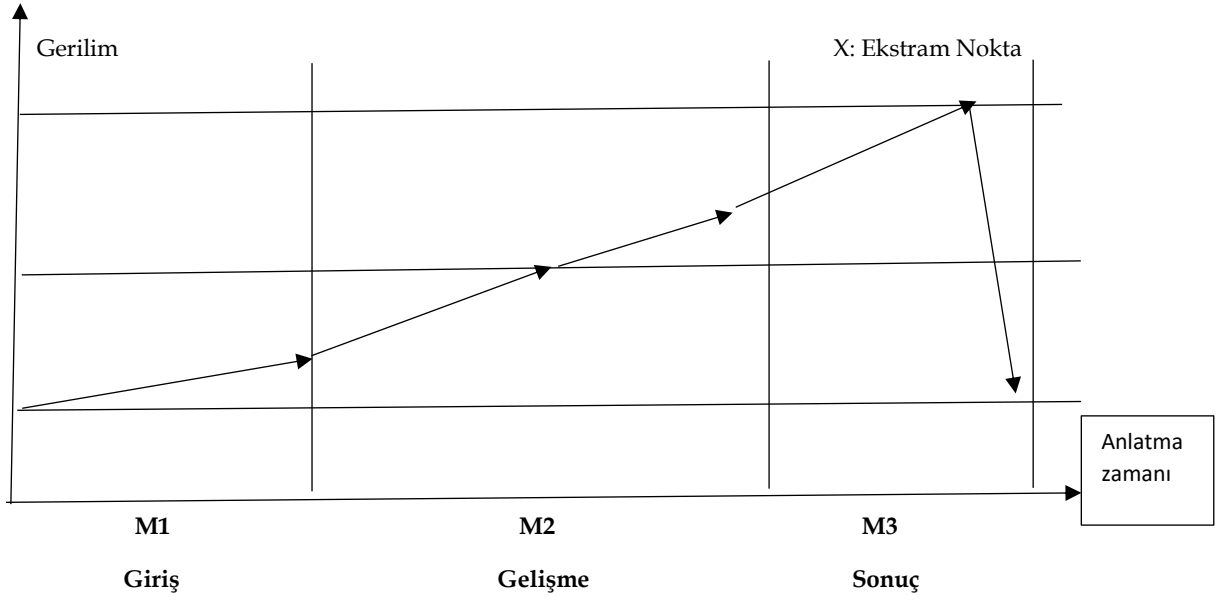
v3 - Polisin Beyoğlu'nda Leman'ın kulağına fısıldayanın, ona tehdit mektubu bırakanın ve teyzesi öldürenin aynı kişi olduğunu söylemesi.

v4 - Sacide Teyze'nin Mustafa Nafiz Bey'in teyzenin mal varlığına konmak için cinayetin işlendiğinin öğrenilmesi.

v5 - Mustafa Nafiz Bey'in intihar etmesi.

v6 - Leman'ın korkularından kurtularak Şekip ile evlenmeyi düşünmesi.

Korkuyorum isimli romanda anlatma zamanı, gerilim ve ekstram noktanın giriş, gelişme ve sonuç bölümündeki yansımaları aşağıdaki gibidir:

Romanda gerilim unsuru, başlangıçta yavaş yavaş, finale doğru hızla artar ve düğüm çözüldüğünde gerilimin aniden düşmesiyle anlatı sonlanır. Cahit Sıtkı'nın, roman tekniği bakımından gerilim unsurunu romanın sonuna kadar sürdürmesi ise onun olayın merkezinden uzaklaşmadan anlatımındaki canlılığı romanın tamamına yaydığını gösterir.

1.3. Bakış Açısı ve Anlatıcı Düzlemi

Anlatım esasına bağlı kurmaca metinlerde yazarın metin içerisindeki yerini imleyen bakış açısı; *"vaka zincirinin ve bu zincirin meydana gelmesinde kullanılan mekân, zaman, şahıs kadrosu gibi unsurların kim tarafından görüldüğünü, idrak edildiği ve kim tarafından, kime nakledilmekte olduğu sorularına verilen cevaptır"* (Aktaş, 1991, s. 84). Bu cevap, yazar ile okuyucu arasında inşa edilen metinlerin temel motivasyonunu ortaya koyar. Çalışmanın inceleme konusu olan Cahit Sıtkı Tarancı'nın *Korkuyorum* isimli romanının ise tanrısal (hâkim) bakış açısı ile yazıldığı şu ifadelerden anlaşılabilir:

"Leman ile Şekip, Pera Palas'ta verilen Himaye-i Etfal balosundan çıkarken gece saatin ikisiydi. Otel kapısında, franklı giyinmiş ve efendisinin emrine amade gibi bir sıraya dizilmiş hususi lüks otomobillerden başka, ilaç için etrafta bir taksi bulamadılar. (s. 239).

Modern anlatılarda, *"her şeyi bilen, her şeyi gören, istediği bilgiyi veren, istediği zaman susan, bazen olayları detaylarıyla aktaran"* (Boynukara, 1997, s. 116) hâkim anlatıcı; olayların serimlenmesinde ve karakter teşkilinde anlattıklarıyla kişilerin tanınmasına ve olayların akmasına, anlatıyı anlatma şekliyle bakar.

Tanrısal bakış açısında yazar, karakterlerin iç dünyası, onların korkuları, sevinçleri ve özlemlerini net ortaya koyar. Karakter teşkilinde ve onları okuyucunun tanımlamasında hep bu bakış açısının imkanlarından faydalanır. Söz gelimi Leman'ın kulağına "tamam" diye fısıldanırken, hesabına bilmediği bir kişi tarafından para yatırılırken, tehdit mektubu alırken ki korkularını en net bu bakış açısının imkanıyla öğrenilir:

"En ufak bir çıtırtı, en sessiz bir kımıldanış Leman'ı ürkütüyor, dehşetten dehşete atıyordu. Vakit gündüz olduğu ve güneş odasından içeri girdiği hâlde Leman korkuyor, yerinde duramıyordu." (s. 248)

Her şeyi bilen yönüyle tanrısal anlatıcı, karakterlerin ruh ve hayal dünyasının kapılarını okuyucuya açarak, okuyucunun karakteri tanınması sağlanır. Olaylar serimlendikçe karakter teşkilinin ipuçları hep bu bakış açısının verdiği olanak ile gün yüzüne çıkar. Yine karakter teşkilinde yazar, tanrısal bakış açısının verdiği imkanla an'da başlayan olaylarda karakterleri tanıtmak için anlatma tekniğine başvurur. Bu doğrultuda yazarın anlatı esnasında "*Leman çok sinirli ve hassas bir kızdı.*" (s. 243) ve "*Şekip iyi bir koca olmak için yaratılmıştı. Muhatabı kim olursa olsun, daima muayyen bir nezaket hududu gözeterek konuşan, içinde yaşadığı cemiyete karşı en küçük bir isyan hissi bile duymayan, her şeyi olduğu gibi kabul eden yumuşak tabiatlı ve sevimli bir delikanlıydı.*" (s. 241) ifadeleri onun bu özelliğini ortaya koyar.

Karakterleri daha çok anlatma ve özetleme tekniğinin imkânlarından yararlanarak anlatan yazar, çok fazla ayrıntıya girmeden onları en kuvvetli özellikleri ile okuyucuya sunar. Yazar, yer yer Leman'ı anlatma tekniğini kullanarak okuyucuya sunarken onun genç yaşta yetim kalmasını "*bahtın, izzetinefsine indirdiği bu zalim tokat*" (s. 240) ve "*Leman'ın korkmakta hakkı vardı...*" (s. 263) gibi ifadelerle kamufle durumunun dışına çıkar. Onun bu tutumu ise modern anlatıcının metni kendi akışına bırakamama yetisinden kaynaklanır. Esasında yazar, postmodern anlatılarda kendisini okuyucuya hissettirmek, kontrolün kendisinde olduğunu hatırlatmak amacıyla olaya doğrudan müdahale etse de çoğu kez modern anlatılarda da -örtük biçimde de olsa- benzer durumlarla karşılaşabilmektedir. Dolayısıyla bu ifadelerden de anlaşılacağı üzere yazarın, duygularını okura aktarmakla metne dâhil olduğunu söylemek mümkündür.

1.4. Zaman

Romanda zaman unsuru üç farklı vaka halkasına bağlı olarak sıradizimsel bir çizgide yaklaşık iki aylık bir süre zarfını kapsar. Dolayısıyla kronolojik düzenin bozulmadan birbiri ardı sıra ve birbiriyle bağlantılı olarak ilerlediği anlaşılan olayların anlatıldığı *Korkuyorum*'un ilk bölümü, Leman ile Şekip'in balodan çıkıp eve geçene kadar sürede yaklaşık bir-iki saatlik zaman dilimini kapsar. İkinci bölüm, daha sonraki süreçte iki-üç günlük zaman dilimini kapsarken üçüncü bölüm, zamanda ileriye atlayarak yaklaşık bir buçuk aylık süreye yayılmış bir şekilde geçer. Yine roman boyunca "*balodan çıkarken gecenin saat ikisiydi*" (s. 239), "*günlerden Çarşamba*" (s. 243). "*Cinayetden ancak bir buçuk ay geçtiği hâlde*" (s. 268) gibi zamansal ifadeler kullanılarak vaka zamanının beliriminde yazar önemli zamansal ifadeler kullanır.

Roman; M1, M2 ve M3 şeklinde giriş, gelişme ve sonuç ekseninde serimlendiği çalışmanın "*Olay Örgüsü*" başlığı altında ifade edilmişti. Olay örgüsündeki bu düzeni kronolojik bir sırayla kurmacaya yayan sanatçı, öykü zamanını da gerilimi saklı tutacak bir şekilde kurgular. Romanda olayların birbirini hazırlaması ise içsel bir tutarlılıkla devam eder. M1 anlatılırken, askıda tutulan M2 okurları sabırsızlıkla beklemeye iterken, M2 anlatıldığında M3 kendini merak ettirir. "*Okurlar böylece hem doyulmuş hem de doyulmamış olur. Bir olayın ne olacağı düşüncesi boyuna öteki olayın içinde yaşar*" (Ricardou, 2020, s. 601). Bu ilkeye göre kurgulanmış olan *Korkuyorum* isimli roman; gerilimi roman sonuna değin diri tutar ki bu durum da roman tekniği açısından tutarlı bir yol izlendiğini gösterir.

Romanda sosyal zaman hususunda en belirgin ipucu, Leman'ın metne aktarılan düşüncelerinden öğrenilir. Leman, Münevver'i aradığı sırada kafasına takılan sorulara ve aklını kurcalayan korkulardan kurtulmak için kendini telkin eder. Yaşadıklarını anlamlandırmakta zorlanan Leman "*Kendine gel Leman, biraz makul düşün! 1935 senesinde İstanbul'da bulunuyorsun.*" (s. 245) der. Romanın sosyal zamanını doğrudan aktaran bu cümle, metin içerisindeki en belirgin zaman söylemi olarak okurun karşısına çıkar.

Roman içerisinde zamanda yer yer geriye dönüşler yer yer de ileri atlayışlar görmek mümkündür. Yazar, özellikle karakter çiziminde kimi yerlerde zamanda geriye dönüşler yapmıştır. Ancak bu geriye dönüşler karakter çizimindeki zayıflığı gösterir niteliktedir.

Söz gelimi Leman'ı tanıtırken yalnızca karakter çiziminde ufak bir detay olan onun küçük yaşta yetim kaldığından (s. 240) bahseder. Bu durum tam anlamıyla zamanda geriye dönüş olarak kabul edilemez. Devamında yazar Leman ile Şekip ilişkisini "tanışalı henüz üç ay olmuş" (s. 240) cümlesiyle verir. Yine romanın sonuç bölümünde polis cinayeti araştırma süresi bir buçuk aylık bir zaman dilimini kapsar ve bu süreç romanda ileri atlamalarla gerçekleştirilir. Bütün bu zamansal geriye dönüş emareleri ve zamansal anlamda ileri sıçrayışlar teknik açıdan romanın kusurlarındandır. Zira geriye dönüş tekniğinin özelliklerini tam olarak göstermediği hâlde roman içerisinde yapılan kısa süreli geçişler, yazarın kurguda geç fark ettiği eksiklikleri ya da dramatik aksiyona katkıda bulunmasını istediği an dışı unsurların zorunlu dahlini işaret eder.

1.5. Mekân

Romanda mekân, çevresel ve algısal bağlamda iki farklı yönüyle incelenebilir. Olayın geçtiği yer olarak değerlendirildiğinde *Korkuyorum* isimli romanda mekân unsuru iki farklı çevresel/fiziksel mekânda cereyan eder. Bunlardan ilki Leman ile Şekip'in balodan çıktıktan sonra Beyoğlu'nda geçerken, ikincisi Leman'ın teyzesiyle beraber oturduğu evde cereyan eder, ancak bu mekânların algısal boyutta görüntülerinin varlığından da söz etmek mümkündür. Dolayısıyla çalışmanın bu bölümünde mekânların karakterler üzerinde bıraktıkları tesirlerden hareketle algısal düzlemdeki örneklerine de yer verilecektir:

Leman'ın roman boyunca korkularını tetikleyen ilk olay Beyoğlu'nda gerçekleşir. Leman ve Şekip balodan çıkmıştır ve taksi bulamamışlardır. Yolda yürümeye karar verirler ve yolda Leman zengin olmanın hayali dile getirirken yoldan geçen bir gölge Leman'ın duasını duyarak "tamam" der. Leman, zengin olmak için dua etmiştir ve kim olduğunu çıkaramadığı bir ses ona "tamam" demiştir. Bu ses Leman'ın "içinde uzun ve korkunç akisler yap(ar)" (s. 243). Bu korkuya dışarıda olmanın da güvensizliği eklenince hemen eve kaçmak istemiştir. Eve geldiğinde de korkusunu geçmeyen Leman, tam anlamıyla içinden çıkılmaz bir hâdedir.

"Hâlâ kulaklarında o 'tamam' kelimesinin akisleri vardı. Bu kelimeyi telaffuz edenin nefesini yüzünde duymuştur.... Korkuyordu. Çabucak soyunarak yatağına girdi. Fakat bir türlü uyuyamadı." (s. 243).

"Tekrar yataktan kalktı, elektriği açtı... Titriyordu. Odasının bir köşesinde kımlıdayan gölgeleri görünce büsbütün ürperdi, bütün geceyi he an muhayyirülük bir hadise olacakmış vehmi içinde kitap okumakla geçirdi." (s. 247).

"En ufak bir çıtırtı, en sessiz bir kımlıdanış Leman'ı ürkütüyor, dehşetten dehşete atıyordu. Vakit gündüz olduğu ve güneş odasından içeri girdiği hâlde Leman korkuyor, yerinde duramıyordu." (s. 248).

Romanda içinden çıkılmaz bir hâl alan korku, Leman'ın bütün konforunu bozmuştur ve onun labirentleşen bir dünya içinde olmasına neden olmuştur. Labirent, içinden çıkılmaz bir yer'dir. Leman bu labirentin içinde ne yer ne de yön bulamamaktadır. Bu içinden çıkılmaz durum en net evde teyzesinin cinayeti sırasında karşımıza çıkmaktadır.

"Leman karanlık bir kuyuya düşer gibi ürperdi. Korku, bir düşman ordusu gibi tekrar Leman'ı dört taraftan kuşatmıştı." (s. 259).

Korku ve yalnızlık vehmi Leman'ı esir almıştır. Bütün yaşamına etki eden bu durum en net ev'de gerçekleşir. Ev, bu bakımdan Leman'ın korkularını besleyen yalıtık ve tek boyutlu bir mekân olarak karşımıza çıkar. "*Labirent izlekli anlatılarda mekân, yalıtık ve tek boyutludur; karakter, zaman, mekân ve onu çevreleyen bütün elemanlarla hatta kendisiyle bile kavgalıdır.*" (Korkmaz, 2007, s. 403). Dört tarafından kuşatılan Leman, kuyuya düşmüş gibidir. Kuyu, içinden çıkılmaz yer, durumdur. Anlatı boyunca Leman'ın korku vehmi, kuyu imgesiyle verilmiştir. Romandaki kapalı ve dar mekânlara en net örnekleri bu korku vehminin kamçılacağı durumlarda görmek mümkündür.

Korkuyorum romanında Leman ve teyzesinin birlikte yaşadığı ev, yer yer karakterler üzerinde baskı kurmaz. Bu durum roman boyunca hâkim izlek olan korkunun yalnızlıkla beslenmesi hadisesidir. Ancak yer yer bu mekânda Leman, yalnızlığını unutarak korku vehminin verdiği çatışmadan uzaklaşır ve mekân onun için dışa doğru genişler ve yaşayanlar için tehdit olmaktan çıkar. "*Yani karakter, mekânı büyük bir huzur ve güven duygusu refakatinde algılamaktadır.*" (Korkmaz, 2007, s. 413). Bu durum yalnızlığa ve karanlığa karşı duran arkadaşlık kavramı ile özdeşleşir. Leman evdeki korkularından arkadaşı Münevver'in varlığı ile sıyrılır:

"Sofra başında toplandıkları zaman yemek odası temiz ve mesut bir aile havası içindeydi. Leman kendini her türlü tehlikeden uzak hissediyor, yanında gevezelik ederek Sacide Teyze'yi bile güldüren Münevver, yalnız kendi karnını doyumakla iktifa etmiyor, Leman'ın emniyet ve sükûnet hislerini de besliyordu." (s. 258).

Sofra başında kesişen zamanda kişi, bütün dünyalık korkularından sıyrılarak ocak kültürünün refakatinde kendisini güvende ve emniyette hisseder. Aile ile ocakta kesişen bu zamanlar kişinin hem çevresel hem de algısal anlamda geniş mekân ile karşılaşır. Leman'ın içine düştüğü kuyudan çıkmasının en önemli göstergesi, sınırları sonsuza açılan bu mekânda dünyalık dertlerini unutmaya sebep olur.

Romanın sonunda kapalı mekân algısı, katilin bulunmasına sükuna inkılap eder ve Leman "*derin ve rahat bir nefes al(ır)*" (s. 273). Mekânın kişi üzerindeki baskılayıcı ve yutucu yönü bu şekilde son bulur. Dışa doğru açılan mekân olarak ev, romanın sonunda Leman'ın sığınağı ve güven duygusunu telkin eden bir hâl alır.

1.6. Kişiler

1.6.1. Karakter Oluşturma ve Başkişi

Modern romanlarda tüm olayların etrafında seyir bulduğu kişi, romanın başkişisidir. Bu tür romanlarda yalnızca bir kişi başkişi olabilir ve olay örgüsündeki tüm olaylar, dolaylı ya da doğrudan biçimde onun anlatı içerisindeki durumuyla ilgilidir. Cahit Sıtkı Tarancı, roman karakterlerini çizerken onları olayların doğal akışı içerisinde uzun tasvirlerden kaçınarak takdim eder. Karakterlerin, olayların içerisinde tanıtılması teknik açıdan merak duygusunu okuyucuda uyandırmasının zeminini hazırlar. Ancak romanda kişiler, bireysel derinliğe sahip olmayan, durağan ve değişime kapalı, Forster'ın ifadesiyle "*düz karakter*"lerdir (Forster, 2010, s. 170). Karakterlerin bu şekilde sunumu, romanın karakter oluşturmadaki teknik zaaflarından oluşur. "*Roman denemesinde gerek üslup bakımından gerekse rol benimsetme ve karakter çizimindeki oldukça yüzeysel kalan şair, kahramanları arkadan iterek yürütür ve zorla konuşturur gibidir*" (Korkmaz, 2014, s. 59). Romanın merkezi karakterleri, bu karakter çizimindeki yüzeysellikten nasibini alır.

Korkuyorum romanında vakanın merkezinde olan başkişisi Leman'dır. Onun roman boyunca macerası üç başlık altında incelenebilir. İlk olarak Beyoğlu'nda kulağına tamam ibaresinin kullanılması ve bankada kendisine para yattığının öğrenilmesi, ikincisi

tehdit mektubunu alması ve teyzesinin öldürülmesi, son bölümde ise katilin bulunması olarak görülebilir.

“Çok sinirli ve hassas bir kız” (s. 243) olan Leman, küçük yaşlarda anne ve babasını kaybedince teyzesinin yanında yaşamaya başlamıştır. Erken yaştaki bu kaybediş, onun mizacının hassas olmasının en önemli göstergesidir. Şekip ile balodan çıktıktan sonra hayallerine kavuşmanın, zengin olmanın düşünüyü görür. Ne var ki Leman, zengin olma hayalini sesli bir biçimde dile getirir ve teyzesinin parasını düşünür hatta onun ölmesini bile dile getirir. Ancak bir süre sonra bu dediğinden kendisi de utanır. Balonun zenginliğinden etkilenen ve kendisinin de öyle bir hayat yaşamasını isteyen Leman, yolda gördüğü spor aramadan sonra zengin olma düşüncesini sesli ifade eder. Yoldan geçen ve yüzünü tanımlayamadığı bir nefes tarafından kendisinin kulağına “tamam” sözcüğünü duyar. Bu ses karşısında ürküntüye kapılan Leman bir an önce eve kaçmak ister. Leman’ı Şekip eve bırakır ve Leman bu korku içerisinde hemen yatağına girip uyumak ister. Romanda mizaç olarak “hassas” bir kız olarak tarif edilen Leman, romandaki dramatik aksiyonu sağlayan değerlerdeki çatışma unsurunun korku boyutunda açılımını simgeler.

Sabah uyandığında ise teyzesinin maaşını çekmek üzere bankaya gider ve adına para yatırıldığını öğrenir. Böylece dün geceki ürküntüsü iyice artmaya başlamıştır. Kendini sakinleştirmeye, paranın bir akrabası tarafından yatırıldığını düşünmeye başlasa da kaygı onun zihnini kurcalamaya başlamıştır. Eve gelir ve o gün bir tehdit mektubunu alır. Bu mektubu alır almaz Leman’ın kaygısı, korkuya evrilir. Romandaki çatışma unsuru da bu bölümde zirveye doğru çıkmaktadır.

Daha sonra arkadaşı Münevver’i bulur ve ondan cesaret almaya çalışır. Münevver o gece Lemanlarda kalır. Uyudukları sırada evde bir gölge görerek uyanan Leman ürküntüyle yatağından kalkar ve gölgeyi takip eder. Bir süre sonra gölge kaçar ve teyzesini uyandırmaya gittiğinde teyzesinin kalbinin ortasında bir bıçak ile öldürüldüğünü görür. Roman boyunca dramatik aksiyonun ekstram nokta tam olarak burada ortaya çıkar. Korku, kaygı ve titreme roman boyunca Leman’ın bilincini kurcalayan ve rahat yaşamasını engelleyen gerekçelerinin sonucudur. Roman Leman nezdinde bu üç kavramın sorunsallaştırmasına zemin hazırlar. Bu sorunsal, romanında katilin bulunması ile huzura inkılap eder.

Başkişi Leman’ın hassas mizacı, özellikle onun korkularını besleyen aksiyonlarla bozulur. Gelişme, değişme ve olgunlaşma süreci yaşamayan Leman, roman boyunca eylemleri yönlendiremez ve düz bir karakter olarak karşımıza çıkar.

1.6.2. Norm Karakterler

Başkişinin roman içerisindeki dolaylımayıcısı olan norm karakterler, “romanda amaç olmaktan çok bir amacı gerçekleştirmek için kullanılan bir araçtır” (Harvey, 2010, s. 181). *Korkuyorum* isimli romanda özellikle olayların serimlenmesi sürecinde tanıdığımız norm karakterler, tıpkı diğer karakterlerde olduğu gibi çok fazla derinliğe sahip kişiler değildir. Şekip, Münevver, Sacide Teyze ve Hikmet Bey romanın norm karakterleridir. Bu bağlamda;

Şekip, maliyede üç bin kuruş maaşla çalışmaktadır ve adeta eş olmak için yaratılmıştır. Daima nezaketli bir biçimde konuşur ve içinde yaşadığı topluma karşı en ufak bir isyan hissi bulunmaz. Romanda da Leman’ı aşk yönüyle motive eden bir norm karakterdir. O romanın başında karşımıza çıkar, tanıtılır ve roman boyunca sadece ima yoluyla okuyucuya aktarılır. Romanda, aşk duygusunu motive eden bir karakter olarak karşımıza çıkar.

Münevver romandaki bir diğer norm karakterdir. Soğukkanlılık ve cesaret duygularının ön plana çıkmasında ve bu yönleriyle Leman'ı sakinleştiren bir karakterdir. O da roman boyunca tıpkı diğer karakterler gibi çok fazla derinliğe sahip değildir.

Sacide Teyze ise romanda koruyuculuğu sembolize eden norm karakterlerdendir. Leman'ı yetim kalmasından sonra evine alır ve ona bakar. Koruyucu ve tutumlu bir kadındır. Romanda düzen ve intizam konularında Leman'ı şekillendiren bir karakterdir.

Hikmet Bey ise romandaki norm karakterlerden sonuncusudur. Korkuyorum isimli romanda vaka icat edilirken doğrudan yabancı kaynaklı polisiye romanlar baz alınır. Sözelimi Hikmet Bey anlatılırken Münevver Leman'a "Çocukluğumuzda okuduğumuz cinayet romanlarındaki Sherlock Holmes, Nat Pinkerton cinsinden bir adammış" (s. 268). der. O da romanda ilk görüldüğü yerde ahlaki ve moral özellikleri ile karşımıza çıkar ve romanda değişime ve olgunluğa ulaşamaz.

Romanda norm karakterler, "düz karakter"ler olarak karşımıza çıkar. Tıpkı başkişi de olduğu gibi norm karakterler de değişmeyen, olgunlaşmayan ve yuvarlaklaşma eğilimi göstermeyen karakterlerdir. Bu açıdan bakıldığında Cahit Sıtkı'nın karakter yaratma da teknik olarak basit kaldığını söylemek mümkündür.

1.6.3. Kart Karakter

Kart karakterler, doğası gereği değişmezler. Romanda ilk görüldükleri yerde ahlaki ve moral özellikleri verilen kart karakterler, çatışmayı sağlamak için ihtiyaç duyduğunda olaya dahil edilir. Çatışmanın sağlanmasında başat bir unsur olan ve başkişinin hedefe ulaşmasındaki en büyük engel olan kart karakterler, "tek, yoğun, canlı unsurları somutlaştırırlar" (Harvey, 2010, s. 185). Korkuyorum isimli romanda ahlaki ve moral özellikleri vaka halkaları içerisinde belirginleşen Sacide Teyze'nin vekili Mustafa Nafiz Bey romanın tek kart karakteridir. O, tek bir özelliğin sembolü olduklarından yazar onları sürekli tanımlamaz.

Mustafa Nafiz Bey, Sacide Teyze'nin vekilidir ve kafasında plan yaparak onun parasına konmayı düşünür. Bunun için harekete geçer ve ilk olarak mirasçı olan Leman'ı korkutmaya başlar. Bu süreç daha sonra Sacide Teyze'nin ölümüyle sorunsallaşır. Romanın sonunda da polis hafiyesi Hikmet Bey tarafından katil olduğu anlaşılır ve intihar ederek yaşamına son verir.

Romanda dramatik aksiyonda çatışmanın oluşmasında en önemli kişilerden olan kart karakter Mustafa Nafiz Bey, görüldüğü her yerde temsil ettiği duygularla ilintilendirilir. O, romanda açgözlülüğünün, kadir bilmezliğin ve hazıra konma gibi duyguların somut göstergesidir. Hatta bu duygulara romanın sonlarına doğru Sacide Teyze'yi öldürmesini de eklemek gerekir. Romandaki gerilim unsurunun temsilinde ahlaki ve moral duyguları temsil eden bu tip, gerektiği yerde hemen imdada koşar ve yazarın dramatik aksiyonunu şekillendirmesine yardımcı olur.

1.6.4. Fon Karakterler

Romanda, "dekoratif unsur" olarak karşımıza çıkan fon karakterler, romana gerçeklik duygusunu vermek için kullanılır. Romanda bu kişiler, olayın seyrini değiştiremedikleri gibi fazla bir derinliğe de sahip değildirler. Korkuyorum isimli romanda Sacide Teyze'nin hizmetlisi Emine Hanım, Banka müdürü, cinayet günü eve gelen doktor ve polis muavini fon karakterlerdir. Romanda fon karakterler özü gereği romanda çok fazla yer verilmemişlerdir ve romandaki sosyal ortamın belirginleşmesinde somut rol oynamışlardır. Bu açıdan romanda diğer karakterlerin oluşturulmasında olduğu gibi fon karakterlerin yaratılması da teknik açıdan kusurludur.

2. İzleksel Kurgu

Kısa polisiye roman özelliklerini taşıyan *Korkuyorum* isimli roman, başkışı Leman'ın korkularını, kaygılarını ve yalnızlığını merkeze alır. Leman'ın, roman boyunca korkuları ve kaygıları sürekli artar. Gerilim unsuru, roman sonuna kadar devam eder. Romanda Leman'ın ürküntüsü aşk, arkadaşlık ve aile temaları ile silinmek istenir.

Korkuyorum isimli romanda dramatik aksiyonu ve çatışmayı sağlayan değerleri KORA Şeması'nda (Korkmaz, 2015, s. 103) şu şekilde göstermek mümkündür:

"Korkuyorum"	Ülkü Değerler	Karşı(t) Değerler
Kişi	Leman, Şekip, Münevver, Sacide Teyze	Mustafa Nafiz Bey
Kavram	Aşk, evlilik, iyilik, safiyet, arkadaşlık, dostluk, vefa, aile, mutluluk, fedakarlık	Korku, kaygı, titreme, yalnızlık, intihar, cinayet, ölüm, ihanet, ahlaksızlık, hazıra konma, miras
Simge	Balo, dans, sofrası, ev	Spor otomobil, tehdit mektubu, Sacide Teyze'nin kalbine saplanan bıçak, para, mal, servet

Korkuyorum romanında kavramlar düzeyinde ülkü değerler sınıfında yer alan en önemli kavram ailedir. Aşk ve arkadaşlık ile bir arada verilen bu kavram karşı değerler grubundaki korku ile çatışma hâindedir. Romanda Leman, korku, kaygı ve titreme nöbetleri geçirerek romandaki dramatik aksiyondaki gerilim unsurunun şekillenmesine zemin hazırlar.

Korkuyorum isimli romanda dramatik aksiyonu sağlayan değerler daha çok kavramlar boyutunda karşımıza çıkar ve çatışma bu bağlamda serimlenir. Sözelimi aşk, aile ve evlilik, korku, kaygı ve yalnızlığı silen kavramlar olarak karşımıza çıkar. Yazar, bu kavramları derinlemesine işlemek yerine basit olarak olay örgüsü içinde verir.

Korku, roman boyunca Leman'ın varlığının ıstırahata dönüşen ve roman boyunca çoğalan bir tazyikte karşımıza çıkar. Leman, Şekip ile balodan çıkmıştır ve zengin olma hayallerini yüksek sesle dile getirip zengin olmak için dua ettikten sonra kulağına "tamam" ifadesinin söylenmesi onda korkunun ilk nüvelerinin serpilmesine neden olur. "Hâlâ kulaklarında o 'tamam' kelimesinin akisleri vardı. Bu kelimeyi telaffuz edenin nefesinin yüzünde duymuştu... Korkuyordu" (s. 243). Ertesi gün teyzesinin parasını çekmeye gittiğinde ise adına dün ettiği duadaki gibi para yatırılmıştır. Önce kulağına fısıldanılması, daha sonra hesabına para yatırılması romandaki korku kavramının merkeze yerleşmesinin neticesidir.

Küçük yaşta yetim kaldığından hassas bir kız olan Leman, bu iki olayın şokunu atlatmadan ertesi sabah kapı altından bir tehdit notu alır. "İhtiyatsız davranma Leman.. Göreceksin, bu akşam başına neler gelecek!" (s. 247). Leman'ın sıkıntılarına bir de bu korkunç tehdit eklenmiş onun korkuları daha artmıştır. "En ufak bir çıtırtı, en sessiz bir kımlıdanış Leman'ı ürkütüyor, dehşetten dehşete atıyordu. Vakit gündüz olduğu ve güneş odasından içeri girdiği hâlde Leman korkuyor, yerinde duramıyordu." (s. 248). Leman'ın korkuları roman boyunca dramatik aksiyonun şekillenmesinde en önemli kavramdır.

Leman'ın korkusu sürekli artan bir şekilde kaygı ve titreme refakatinde devam eder. Korku, insanın içindeki yaşama dönük yüzü karartan bir çarpandır. Korkuya kapılan her bir fert yaşama dönüklükten kendisini alı koyacak, korkunun emrinde hayatı yaşanmaz bir hâl alacaktır. Leman bu karartılı ruh hâliyle Münevver'in yardımıyla çıkmayı dener. Ona başından geçen durumları anlatır ve "*korkuyorum kardeşim korkuyorum*" (s. 251) der. Kierkegaard kaygıyı bir uçurumun kenarında yaşadığımız baş

dönmesine benzetir. (Akış, 2015, s, 22). Uçuruma çekilen insanın yaşadığı duygu ve ruh hâlini yaşayan Leman, yaşamın belirsizliğinin usancını yaşar.

Leman'ın korkularını besleyen en önemli kavram ise yalnızlıktır. Leman'ın anne ve babasını küçük yaşta kaybetmesi onun yalnızlığının temel kaynağıdır. Korkularını yalnızlıktan kurtularak çözmeye çalışan Leman hemen eski iş arkadaşı Münevver'i aramaya çıkar. Münevver, soğukkanlı ve cesur bir kızdır. Leman'ın düşüncesine göre onun yukarıda belirttiğimiz özellikleri onu koruyacak ve sağlıklı bir ruh hâline sokacak nüvelerdir. Leman en çok yalnızlıktan korkar. "Yalnız kalınca tekrar korkacağım, yalnızlıkla korku beraber geliyor..." (s. 255), "yalnızlıktan öyle korkuyorum ki!" (s. 255). Leman yalnızlık ve korku kavramlarından arkadaşlık kavramı ile kurtulmaya çalışır. Şekip'in yokluğu ile korkusu artan Leman, arkadaşı Münevver'e ve ailesine yönelir. Romanda korku vehmi yalnızlığın refakatinde gelişir. Leman, korkularından ancak diğer insanlarla bir arada olduğundan kurtulur. Nitekim Münevver'in yanında olduğu zaman kendisini emniyette hisseder. (s. 256). Roman boyunca Leman'ın yalnızlığı fiziksel bir yalnızlıktır. Kişilerin yanında oluşu onu korkudan kurtaracak yegane durumdur.

Karanlığı ve sessizliği yırtan ses, Münevver ile metaforik olarak eve dönmüştür. Kimsesizliğin verdiği korkuyu Münevver'in arkadaşlığı ile yırtan ve korkularından kurtulmaya çalışan Leman için aile her şeyi düzelten sağaltıcı bir güçtür. Nitekim Leman, Münevver eve geldiğinde ülkü değerleri simge bazında temsil eden sofraya başına toplandıklarında kendisini güvende hisseder ve sükûnet bulur.

Leman'ın arkadaşlık ve aile ile aşmaya çalıştığı yalnızlığı ve korkusu yediden canlanır ve teyzesinin kalbinden bıçaklanarak ölmesi üzerine güven duygusunun yerini yeniden korku temi alır. Korku, insan hayatını dolduran karanlık vehmi ile bütün aydınlık düşleri ve huzuru siler. "Korkuyorum, korkuyorum" (s. 262). Korku, kaygı ve yalnızlığından arkadaşı Münevver'in varlığı ile kurtulmaya çalışan Leman, polis hafiyesi Hikmet Bey'in katili bulmasıyla saadete kavuşur ve mutlu bir yuvanın hayallerini kurar. Roman başında Şekip ile evlenip evlenmemenin çatışmasını yaşayan Leman, Şekip'in güven duygusunun mekanı olduğuna inanır ve roman sonunda onunla evlenmenin hayalini kurar. Roman boyunca korku teminin hakim olduğu anlatıda, evlilik, korkuyu korkusuzluğa, huzursuzluğu huzura erdiren gerçek bir düşünsel atılımdır. Ev ve evlilik kavramları insanı ölümsüzlüğünü yüzüne haykıran değer mekanlarının sembolik görünümüdür.

Romanda Leman'ın içindeki mutluluğu gösteren en somut simgelerden birisi danstır. Dans, Leman'ı yaşama ve onun güzelliklerine bağlayan, huzur ve mutluluk veren bir hissin adıdır. O, dans ettiği sırada dünyalık bütün düşüncelerden sıyrılıp sevdiğinin kollarındadır. Ahengin ritmine karışan her insan dünyanın yaşamaya değer bir yer olduğunu en derinden duyumsar. Kişi, ritmin büyümlü gücüyle yaşama katılır ve hayat yaşamaya değer bir şeye dönüşür. İnsanı ritmin gücünden alan her şey ölümün ve sıradanlığın metaforik açılımıdır.

Karşı değerlerde simgesel düzlemdeki spor otomobil, romanın karşı değerler grubundaki hazıra konma ve mal servet kavramlarının öne sürümüdür. Leman'ın cezbeden eşyanın büyümlü hâlidir. Leman, o arabayı gördükten sonra zengin olmak ister. Hatta bu düşüncesini teyzesinin bir an önce ölmesiyle gerçekleşeceğini dahi düşünür. Ne var ki yaşam, hep bir emeğin zamanda dönüştüğü bir kazanımlar silsilesidir. Teyzesinin ölmesini isterken zengin olma hayali kuran Leman, teyzesinin cinayeti ile korkularını yeniden yaşamaya başlar. Ailesinden hiçbir kimsenin kalmaması onu yutulma hissinin refakatinde korkuya zebun eder.

Simgeler düzleminde karşıt değer olarak karşımıza çıkan bıçak, ölümün soğukluğuna gönderme yapar. Roman boyunca, emek ve empatiden yoksun, hazır konmuş ve kısa yoldan zengin olmuş insanların kolay yaşama uğruna kişileri nasıl öldürebileceğinin göstergesidir. Bıçak, ölüm ile eşleştğinde kişinin içindeki soğukluğun ve insanı dünyadan koparma güdülerini paranın gıdıkladığının resmidir.

Korkuyorum romanında dramatik aksiyon çok yönlü ve derinlemesine işlenmemiş, anıştırmalar, çağrışımlar ve basit kavrayış düzeyinde kalmıştır. Romanın izleksel kurgusunu oluştururken yazar, çatışmayı yalnızlık üzerinden vererek insanın korkularını ancak aşk, arkadaşlık ve aile ile yeneceğinin mesajını verir.

Sonuç

Türk edebiyatında şairliği ile tanınan Cahit Sıtkı Tarancı'nın az bilinen hikâyeci ve romancı kimliği de vardır. İlk şiir kitabının yayınlanmasından sonra çeşitli dergi ve mecmualarda hikâyeler yazan Tarancı'nın babası ile arasının açılır. Bir müddet parasız kalır ve para karşılığı roman yazar. *Korkuyorum* isimli romanı benimsemek istemediğinden romana kendi adını yazmayı düşünmez. Başlangıçta C. Sıtkı daha sonra Cemil Sıtkı müstear ismine evrilir. Bunun sebebi sanatçının roman yazarı olarak anılmak istememesidir.

Cahit Sıtkı Tarancı'nın Hafta Mecmuası'nda 8 tefrika yayınlanarak tek romanı olan *Korkuyorum*, başkışı Lemana merkezinde olayların akışı ile şekillenen dramatik aksiyondaki gerilim unsuruna bağlı olarak tek zincirli vaka halkası şeklinde serimlenir. Olayların akışına kapılan karakterler, roman boyunca etkin bir özne konumunda değillerdir. Roman bu açıdan bakıldığında karakter geliştirme ve role hazırlama hususunda teknik açıdan kusurludur

Romanda ayrıca bakış açısı ve anlatıcı konumundaki hâkim (tanrısal) bakış açısı yer yer kişiler arasında taraf tutar ve bu durum teknik olarak bakış açısındaki zayıflığı ortaya koyar. Tanrısal bakış açısında kurgulanan metinlerde yazarın varlığını hissetmek teknik açıdan romanı zaafa uğratacak yönlerin başında gelir.

Romanın kurgusuna bakıldığında korku ve korkunun çağrıştırdığı kavramlarla serimlenen *Korkuyorum* romanında mekân unsuru; korku izleği etrafında yoğunlukla kapalı/ dar ve labirentleşen mekân kullanımına olanak tanır. Romanda yer yer açık ve geniş mekânlara rastlansa da bu mekân romanın kurgusu gereği ön plana çıkarılmaz. Ancak mekânın kişi ile algısal ilişkisinden doğan sorunsal bir mekân tasviri ya da işleyişinden roman boyunca bahsetmek pek mümkün değildir.

Romanda zamanın sıradizimsel kullanımının yanı sıra yer yer geçmişini anımsatmalar olsa da bu durum geriye dönüş tekniğini kullanıldığına işaret etmez. Aksine karakter oluşumundaki kişiyi tanıtmaya öncelik verildiğinden yazarın teknik olarak zamanı kullanım biçimindeki kusurlarının sonucudur. Roman, sosyal zamana yer verecek şekilde kurgulanır. Onun dışında zamanın tinsel olarak algılanışından ve karakteri içe doğru akan bir kum saati gibi saran bir zaman anlayışından bahsedilemez.

Bütün bu gerekçelerden hareketle Cahit Sıtkı'nın *Korkuyorum* isimli kısa polisiye roman denemesinin, teknik açıdan bazı kusurları olduğu söylenebilir. Diğer taraftan gizli sakınımı, anlatma metodunun ağırlıkta olduğu bölümlerde kişi ve yer tanımlamaları ise başarılıdır.

Kaynakça

Akış, Y. (2015). *Soren Kierkegaard'da Kaygı Kavramı*. İstanbul: Ayrıntı Yayınları.

- Aktaş, Ş. (1991). *Roman Sanatı ve Roman İncelemesine Giriş*. Ankara: Akçağ Yayınları.
- Boynukara, H. (1997). *Roman'da Bakış Açısı ve Anlatılış*. İstanbul: Boğaziçi Yayınları.
- Forster, E. M. (2010). Düz ve Yuvarlak Karakterler. Philip Stevick, *Roman Teorisi*. (Çev. Sevim Kantarcıoğlu). Ankara: Akçağ Yayınları.
- Harvey, W. J. (2010). Romanda Sosyal Ortam. Philip Stevick, *Roman Teorisi*. (Çev. Sevim Kantarcıoğlu). Ankara: Akçağ Yayınları.
- Korkmaz, R. (2014). *İkaros'un Yeni Yüzü: Cahit Sıtkı Tarancı*. Ankara: Akçağ Yayınları.
- Korkmaz, R. (2015). Romanda Dramatik Aksiyonu Sağlayan Değerlerin Görüntü Seviyeleri Üzerine Bazı Öneriler. *Yazınsal Okumalar*. İstanbul: Kesit Yayınları.
- Korkmaz, R. (2015). Romanda Mekânın Poetiği. *Yazınsal Okumalar*. İstanbul: Kesit Yayınları.
- Ricardou, J. (2020). Öyküleme Zamanı – Öykü Zamanı. *Türk Dili Eleştiri Özel Sayısı I-II* Çev. Salâh Birsal. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları, s. 596-603.
- Sağlık, Ş. (2023). *Cahit Sıtkı Tarancı'nın Hikâyeleri Üzerine Bir İnceleme*. Ankara: Hece Yayınları.
- Tarancı, C. S. (1989). *Evime ve Nihal'e Mektuplar*. (Haz. İnci Enginün). Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Tarancı, C. S. (2018). *Gün Eksilmesin Pencereden – Korkuyorum*. İstanbul: Can Yayınları.
- Tonga, N. (2018). Cahit Sıtkı Tarancı'nın Korkuyorum Romanı Üzerine. *Cahit Sıtkı Tarancı, Gün Eksilmesin Pencereden – Korkuyorum*. İstanbul: Can Yayınları, s. 275-277.